

Warszawa, dnia 28 października 2019 r.

Sygn. akt VI Ka 461/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Anna Zawadka

Sędziowie: Ludmiła Tułaczko

del. Izabela Kościarz - Depta (spr.)

protokolant sądowy - stażysta Maciej Martinek

przy udziale prokuratora Anety Ostromeckiej

po rozpoznaniu dnia 28 października 2019 r. w Warszawie

sprawy K. W. s. J. i T., ur. (...) w W.

oskarżonego o czyny z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk, art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi- Północ w Warszawie

z dnia 13 lutego 2019 r. sygn. akt IV K 1039/16

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zwalnia oskarżonego od uiszczania kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa; zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi- Północ w Warszawie na rzecz adw. R. M. kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek VAT.

sędzia Ludmiła Tułaczko sędzia Anna Zawadka sędzia Izabela Kościarz-Depta

Sygn. akt VI Ka 461/19

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie IV Wydział Karny wyrokiem z dnia 13 lutego 2019 r. (sygn. akt IV K 1039/16) uznał oskarżonego K. W. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i wymierzył za pierwszy czyn karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, za drugi czyn karę 3 miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez obrońcę oskarżonego K. W..

Obrońca oskarżonego zarzucił wyrokowi:

- 1) obrazę przepisów postępowania tj. art. 391 § 1 i 2 k.p.k., która miała istotny wpływ na treść orzeczenia;
- 2) obrazę przepisów postępowania art. 7 k.p.k., która miała istotny wpływ na treść orzeczenia poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów z zeznań świadków I. I. (1), M. B., A. G. i A. S., które w konsekwencji doprowadziło

do błędnego ustalenia stanu faktycznego, że oskarżony w celu osiągnięcia korzyści majątkowej około 10 raz udzielił I. I. (1) środek odurzający w postaci heroiny;

3) rażąco niewspółmierność kary poprzez wymierzenie przez Sąd I instancji oskarżonemu kary za drugi z zarzucanych czynów w wymiarze 3 miesięcy pozbawienia wolności

W konkluzji obrońca oskarżonego wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 k.k.

2) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii kary łagodniejszej w postaci kary grzywny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego K. W. nie zasługiwała na uwzględnienie, w związku z powyższym Sąd Odwoławczy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie w sposób prawidłowy i wyczerpujący rozważył wszystkie okoliczności i dowody ujawnione w toku rozprawy, dokonując następnie na ich podstawie prawidłowych ustaleń faktycznych i należycie wykazał winę oskarżonego. Sąd I Instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe i dokonał na jego podstawie prawidłowej subsumcji. Ocena oraz analiza materiału dowodowego dokonane przez Sąd są dokładne, nie wykazują błędów logicznych i nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera bardzo dokładną analizę zebranych dowodów. Sąd Rejonowy przedstawił, które dowody uznał za wiarygodne, a którym odmówił wiary i swoje stanowisko uzasadnił. W trakcie kontroli instancyjnej nie ujawniono też istnienia bezwzględnych przyczyn odwoławczych wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k.

Na wstępie wskazać należy, iż apelujący nie kwestionuje ustaleń faktycznych Sądu I instancji w zakresie odnoszącym się do sprawstwa oskarżonego w zakresie czynu zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia tj. wypełniającego dyspozycję art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, co zwalnia Sąd Odwoławczy od szerszego zajmowania się tą kwestią i pozwala na ograniczenie się do stwierdzenia, że zebrany w sprawie materiał dowodowy uzasadnia przyjęcie winy oskarżonego K. W. w zakresie opisanego w pkt II czynu.

Analiza materiału dowodowego pozwala również bez wątpliwości stwierdzić, iż zachowanie K. W. wypełniło znamiona zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i nie zachodziły żadne okoliczności wyłączające w tej sytuacji odpowiedzialność karną, przedstawione zaś w uzasadnieniu rozumowanie oraz wyciągnięte wnioski potwierdzają trafność rozstrzygnięć, tak co do winy, jak i co do wymiaru kary.

W ocenie Sądu Okręgowego na uwzględnienie nie zasługuje zarzut obrońcy oskarżonego naruszenia prawa procesowego mającego wpływu na wynik postępowania tj. art. 391 § 1 i 2 kpk, poprzez odczytanie przez Sąd I Instancji protokołu przesłuchania w charakterze świadka I. I. (1) oraz protokołu okazania, w sytuacji w której świadkowi uprzednio przedstawiono zarzuty posiadania narkotyków, co jest ściśle związane z postępowaniem toczącym się w niniejszej sprawie wobec oskarżonego.

Zgodnie z art. 389 § 1 kpk jeżeli oskarżony nie stawiał się na rozprawę, odmawia wyjaśnień lub wyjaśnia odmiennie niż poprzednio albo oświadcza, że pewnych okoliczności nie pamięta, wolno na rozprawie odczytywać tylko w odpowiednim zakresie protokoły jego wyjaśnień złożonych poprzednio w charakterze oskarżonego w tej lub innej sprawie w postępowaniu przygotowawczym lub przed sądem albo w innym postępowaniu przewidzianym przez ustawę.

W niniejszej sprawie zarzuty nie zostały postawione I. I. (1) i występowała ona tylko i wyłącznie w charakterze świadka. W związku z tym Sąd Rejonowy prawidłowo procedował i był uprawniony, a nawet wręcz zobowiązany z uwagi na wypełnienie przesłanki z art. 391 kpk do ujawnienia zeznań świadka składanych w postępowaniu przygotowawczym.

Obrońca oskarżonego podniósł w apelacji, że Sąd I instancji naruszył zasadę swobodnej oceny dowodów, uznając zeznania świadka I. I. (1), złożone na etapie postępowania przygotowawczego, za wiarygodne i nie rozważając w sposób obiektywny okoliczności związanych z uzyskaniem materiału dowodowego, jak również dokonując ich błędnej oceny w kontekście całokształtu materiału dowodowego.

Należy wskazać, iż Sąd Rejonowy słusznie oparł się na zeznaniach świadka I. I. (1) złożonych na etapie postępowania przygotowawczego, z których wprost wynika, iż oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i które w tym fragmencie należy uznać za w pełni wiarygodne.

Świadek I. I. (1), składając zeznania w postępowaniu przygotowawczym, dokładnie wskazała, od kogo, ile razy i gdzie dokonywała zakupu środka odurzającego w postaci heroiny. Opisała również, w jakim okresie dochodziło do transakcji i za jakie kwoty nabywała porcje. Świadek I. I. (1) opisała wygląd oskarżonego i podczas czynności okazania wizerunku wskazała na osobę oskarżonego, jako na mężczyznę, od którego kupowała narkotyki. Swojego rozpoznania była pewna. Opisała także, gdzie i w jaki sposób została zatrzymana przez funkcjonariuszy policji oraz kwestie związane z zażywaniem przez nią heroiny.

Nie sposób zgodzić się również z twierdzeniem obrońcy oskarżonego, że Sąd I instancji dopuścił się naruszenia art. 7 kpk poprzez uznanie zeznań świadka I. I. (1) za wiarygodne w sytuacji, w której na etapie postępowania sądowego kategorycznie zaprzeczyła prawdziwości deponycji złożonych na etapie postępowania przygotowawczego. W ocenie Sądu Odwoławczego, Sąd I instancji w sposób wyczerpujący i wnikliwy dokonał analizy zeznań świadka oraz prawidłowo ocenił ich wartość dowodową.

Sąd Rejonowy słusznie nie dał wiary zeznaniom świadka składanym w toku postępowania sądowego. Świadek przedstawiła zupełnie inny przebieg wydarzeń, w większości zasłaniając się niepamięcią. Zaprzeczyła jakoby oskarżony K. W. udzielał jej środków odurzających, nie rozpoznając go przy ponownym okazaniu na zdjęciu, a także wskazała, że przedstawione przez nią zeznania z postępowania przygotowawczego były sugerowane jej przez funkcjonariuszy Policji, a ona podczas przesłuchania była w trakcie zażywania heroiny. Zdaniem Sądu Odwoławczego podane przez świadka okoliczności miały na celu jedynie przedstawienie oskarżonego w lepszym świetle oraz umniejszenie jego winy. Należy podkreślić, iż obecnie świadek nie jest zatrzymana przez policję, zakończyła się wobec niej sprawa dotycząca posiadania narkotyków, na etapie postępowania przed Sądem I Instancji przebywała w Areszcie Śledczym, który zamierzała w niedługim czasie opuścić, a w związku z tym w ocenie Sądu Okręgowego w trakcie zeznań składanych w postępowaniu sądowym postanowiła również przedstawić wersję zdarzeń korzystną dla oskarżonego. Ponadto należy podkreślić, iż postawa świadka zaprezentowana w toku postępowania sądowego powiązana z treścią zarzucanych oskarżonemu czynów wskazują, iż przyjęła ona postawę obronną z obawy o swoje życie i zdrowie. Środowisko osób uzależnionych od narkotyków oraz ich nabywców jest specyficzne i połączone siecią wzajemnych powiązań.

Wskazać również należy, iż w toku postępowania przed Sądem świadek I. I. (1) została przesłuchana z udziałem biegłego psychologa która stwierdziła w opinii, że stan umysłowy świadka i procesy poznawcze, jak pamięć, zdolność spostrzegania i odtwarzania postrzeżeń nie wykazywały patologicznych odchyleń od normy, a okoliczności sprawy nie przekraczają możliwości percepcyjnych świadka. Natomiast stan psychiczny świadka w trakcie składanych przez nią zeznań w toku rozprawy głównej był niestabilny, z cechami braku równowagi emocjonalnej uwarunkowanej wysokim poziomem lęku, maskowanym nieadekwatnymi zachowaniami i emocjami. Zdaniem biegłej emocje świadka wskazywały, że świadek może bać się oskarżonego. W ocenie Sądu Okręgowego złożone przez świadka I. I. (1) zeznania przed sądem były nielogiczne i sprzeczne wewnątrznie. Kobieta chciała być lojalna wobec oskarżonego, w sposób typowy dla tego typu zdarzeń – obciążała przesłuchujących ją policjantów, zasłaniała się niepamięcią. Z tego powodu

podnoszone przez obrońcę zarzuty, że zeznania świadka złożone na rozprawie należy uznać za wiarygodne, a w związku z tym brak jest dowodów potwierdzających winę oskarżonego, nie zasługują na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy nie przychylił się do podnoszonej w apelacji obrońcy argumentacji dotyczącej twierdzenia, iż Sąd Rejonowy dopuścił się naruszenia przepisów postępowania poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegającej na błędnym przyjęciu, że zeznania świadka Funkcjonariusza Policji A. G. są wiarygodne. W pierwszej kolejności należy wskazać, iż materiał dowodowy nie wskazuje na konflikt między oskarżonym a świadkiem. Sam fakt, iż znał oskarżonego z wcześniejszych zatrzymań, nie wyłącza w żaden sposób wiarygodności jego zeznań. Świadek od wielu lat pracuje jako funkcjonariusz policji, zajmuje się przestępstwami narkotykowymi i jest w pełni logiczne, że zna osoby z tego środowiska. Ponadto należy również podkreślić, iż to świadek I. I. (1) opisała osobę, od której kupowała środki odurzające w postaci heroiny, a świadek A. G. dopiero na tej podstawie wytypował oskarżonego. Następnie świadkowi I. został okazany wizerunek 4 mężczyzn, a ona wskazała bez żadnych wątpliwości oskarżonego K. W., jako osobę od której kupowała narkotyki. Czynność okazania była przeprowadzana przez innego funkcjonariusza policji. Ponadto, jak Sąd Rejonowy słusznie wskazał w uzasadnieniu, świadek, jako funkcjonariusz policji jest osobą obcą w stosunku do oskarżonego i nie ma również absolutnie żadnego interesu w fałszywym pomawianiu oskarżonego oraz narażaniu się na odpowiedzialność karną z art. 233 kk. Twierdzenie obrońcy oskarżonego, jakoby zeznania funkcjonariusz policji były jednostronne i oparte na domniemanych, ponieważ nie znaleziono u oskarżonego podczas przeszukania heroiny Sąd uznał za bezpodstawne. Okoliczność, że podczas przeszukania mieszkania oskarżonego, które odbyło się później niż zatrzymanie świadka I. I. (1), nie znaleziono u niego heroiny, nie stanowi o tym, że nie udzielił on jej środka odurzającego w tej postaci. Osoby sprzedające narkotyki przechowują je w różnych miejscach, nie tylko w swoim miejscu zamieszkania, a ponadto nie zawsze dysponują każdym rodzajem narkotyku. Zeznania świadka I. I. (1) składane w toku postępowania przygotowawczego korespondują z zeznaniami świadka A. G. oraz z pozostałym materiałem dowodowym, który stanowił podstawę dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych.

W ocenie Sądu Okręgowego nie zasługuje również na uwzględnienie zarzut obrońcy oskarżonego zawarty w apelacji, iż Sąd I Instancji naruszył swobodną ocenę dowodów z zeznań świadka M. B.. W ocenie Sądu jego zeznania są logiczne i spójne. Świadek opisał w jaki sposób dokonuje przesłuchań świadków oraz na tyle ile pamiętał przebieg przesłuchania świadka I. I. (1). Z uwagi na upływ czasu i wielość tego typu czynności przeprowadzonych przez świadka zrozumiałe jest, że pewnych szczegółów nie pamiętał. Wskazał natomiast, że nie dokonałby przesłuchania osoby, która nie jest w stanie złożyć zeznań z uwagi na swój stan psychiczny oraz że rozpoznaje osoby znajdujące się na głódzie narkotykowym bądź pod ich wpływem, albowiem był na takim kursie. Świadek zeznał, że przesłuchując świadka I. I. (1) nie zauważył żadnych objawów, że kontakt z nią jest utrudniony oraz że nie może złożyć zeznań.

W związku z powyższym uznanie zeznań świadków I. I. (1) z postępowania przygotowawczego, natomiast A. G., jak również M. B. w całości za wiarygodne nie stanowiło naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów i było zgodne zarówno ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, jak również z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Również Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny zeznań świadka A. S., w związku z tym nietrafiony jest również zarzut obrońcy oskarżonego przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów w tym zakresie. Zeznania świadka stały w sprzeczności z całokształtem materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, który w sposób jednoznaczny wskazuje, iż oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów. W ocenie Sądu Okręgowego zeznania te miały doprowadzić do przedstawienia oskarżonego w korzystnym świetle. Świadek twierdziła, że nigdy nie widziała u oskarżonego narkotyków, natomiast z protokołu przeszukania wynika, że podczas zatrzymania zabezpieczono u oskarżonego narkotyki. Również z danych o karalności dotyczących oskarżonego wynika, że jest osobą karaną za przestępstwa związane z narkotykami.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, analiza całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej pozwala na jednoznaczne stwierdzenie, że Sąd I instancji prawidłowo ocenił dowody, a zwłaszcza zeznania świadków i na ich podstawie dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego.

Na uwzględnienie nie zasługuje również apelacja obrońcy oskarżonego w zakresie, w jakim podniósł zarzut orzeczenia rażącej niewspółmierności kary poprzez wymierzenie mu kary 3 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy okoliczności przedmiotowego czynu, motywacja działania oskarżonego uzasadniają orzeczenie kary grzywny.

W ocenie Sądu Okręgowego, wbrew twierdzeniom podniesionym w apelacji obrońcy oskarżonego, Sąd I instancji nie dopuścił się naruszenia przepisów prawa w tym zakresie. Z rażąco niewspółmiernością kary za określone przestępstwo mamy do czynienia wówczas, gdy na podstawie wszystkich okoliczności mających wpływ na jej wymiar można ustalić, że zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej przy prawidłowym zastosowaniu dyrektyw wymiaru kary zawartych w art. 53 k.k. i dalszych (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 25 września 2013r. w sprawie II AKa 154/13).

Zdaniem Sądu Okręgowego wymierzona w przedmiotowej sprawie kara w wymiarze 3 miesięcy pozbawienia wolności, jak również kara za pierwszy z zarzuczanych czynów w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, jak i kara łączna w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, nie stanowią kar nadmiernie surowych, a tym bardziej nie są rażąco niewspółmierne.

Dotychczasowe postępowanie oskarżonego, w szczególności jego wielokrotna karalność, w tym za przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wskazują na to, iż jedynie odbycie kary w warunkach izolacji penitencjarnej spełni cele wychowawcze i prewencyjne, a ponadto stanowić będzie karę sprawiedliwą w odczuciu społecznym. Należy wskazać również, iż jak wynika z aktualnych danych o karalności dotyczących oskarżonego, był on już kilkakrotnie karany za przestępstwa penalizowane w ustawie o przeciwdziałaniu narkomani i pomimo tego nadal wchodzi w konflikt z prawem oraz nie przestrzega obowiązujących przepisów. Świadczy to o znacznej demoralizacji oskarżonego, lekceważącym stosunku do porządku prawnego i nikłych efektach procesu resocjalizacyjnego.

Przy wymiarze kary Sąd Okręgowy wziął pod uwagę okoliczności obciążające, w szczególności nagminność tego rodzaju czynów. Oskarżony, udzielając odpłatnie środków odurzających i substancji psychotropowych, działał z bardzo błahych pobudek, nastawiając się na prosty i łatwy zysk. Narkomania jest zjawiskiem bardzo niebezpiecznym, gdyż naraża na niebezpieczeństwo najważniejsze dobra człowieka, jakim jest życie i zdrowie – dobra podlegające ochronie przez normy Konstytucji Rzeczypospolitej.

W związku z powyższym, wbrew stanowisku obrońcy oskarżonego, Sąd I instancji wymierzając kary jednostkowe oraz karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, prawidłowo uwzględnił wobec oskarżonego K. W. wszystkie okoliczności mające wpływ na jej wymiar, czemu dał wyraz w pisemnych, szczegółowych i wnikliwych motywach zaskarżonego wyroku, co również znalazło pełną aprobatę Sądu Okręgowego.

Zgromadzone w sprawie dowody, które w sposób prawidłowy i przy zachowaniu norm określonych w art. 7 k.p.k. ocenił Sąd I instancji, w sposób jednoznaczny wskazują, iż oskarżony K. W. dopuścił się popełnienia przypisanych mu w wyroku czynów.

Z uwagi na sytuację materialną i osobistą oskarżonego Sąd Okręgowy zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych w instancji odwoławczej, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa, uznając, że uiszczenie ich byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe.

Z powyższych względów orzeczono jak w wyroku.

SSR del. Izabela Kościarz - Depta SSO Anna Zawadka SSO Ludmiła Tułaczko